

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Βωοτερικὸν δραχ. 7.— Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 25 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 4

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Κάρολος, ὁ ἄλλος σας ὑπηρετῆς, ἔχει ζωὴν ποῦ εἶνε σωστὸν μυθιστόρημα, ἀπεκρίθη τὸ κορράσιον, ζωίζον ἐκάστην του λέξιν.

— Ἀληθεῖα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὁ Κάρολος εἶνε παιδί καλῆς οἰκογενείας ἀπὸ πολὺ μικρὸς, εὐρέθη ἐξαφνὰ ὄφρανος καὶ χωρὶς περιουσίαν, καὶ κερδίζει ἐντιμῶς τὸ ψομί του ὑπηρετῶν εἰς τὸ σπίτι μου. Δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ὡς κοινὸν ὑπηρετῆν. Δοικόν, Αἰμιλία, πῶς σοῦ περιέγραψεν ἡ δεσποινὶς Χαρά τὴν γιαιγιάν σου; ἔμε;

Ἡ Αἰμιλία ἀνεκινήθη νευρικῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος της, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τρόπον νὰ διατυπώσῃ ἀπάντησιν. Ἐπὶ τέλους:

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι εἶσθε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους δημοκρατικούς, καὶ ὅτι ἀγαπήσατε τὴν γιαιγιάν, ὅταν τὴν ἀκούσατε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκος.

— Μπράβο! εἶπεν ὁ πλοίαρχος τρίβων τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἡ κυρία Χῶβ ἠρυθρία ἐλαφρῶς, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἄλλως δυσηρεστημένη.

«Φθάνει νὰ μὴ μ' ἐρωτήσῃ περισσότερο! ἐσυλλογίσθη ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία. Ἦν νὰ κάμω διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω ;»

— Παππού, εἶπε δυνατὰ, δὲν γνωρίζετε τὴν μικρὰν ἀδελφὴν μου Εὐριδικήν. Θέλετε νὰ σας δείξω τὴν φωτογραφίαν της ;

Καί, χωρὶς ναναμείνη ἀπάντησιν, ἐσηκώθη διαμίας διὰ νὰ εὕρῃ τὸ ἐπανωφῆρι της, εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φωτογραφία. Ἀπὸ τὴν βίαν της, συνεκρόσθη μ' ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸ μαγεῖριον, φέρον ἐπὶ δίσκῳ τὸ δείπνον, τὸ πρῶρι-

σμένον δι' αὐτήν. — ὦ, συγγνώμη! δὲν σὰς εἶδα! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, σηκώουσα μίαν πετσέταν, ἡ ὅποια εἶχε πέσῃ κάτω. Σὺς ἔβαλα σὲ λόπον, προσέθεσεν εὐγενῶς.

Μεθ' ὄλας τὰς περὶ φλυκίας συστάσεις τῆς Χαρᾶς Σάμβοργ, ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἀπεκρίθη οὔτε ἓνα «τίποτε».

«Δὲν εἶνε καθόλου εὐγενῆς,» ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀγαθὸν μειδίαμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἐξήταξεν ἡ Ἐσθὴρ.

Οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὅπου ἤρχετο νὰ ζήσῃ, τῆ ἐφαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξοι.

Εἰς τὸ μαγεῖριον ἄλλη ἐκπληξίς. Ὁ Κάρολος, «ὁ καλὸς αὐτὸς ὑπηρετῆς, ὁ ἀνώτερος τῆς θέσεώς του», τὸν ὁποῖον μάλις ἐπρόφρασε νὰ κυττάσῃ κατὰ τὴν ἀφίξιν της, εἶχεν ἀπαλλαγῆ τῆς δερματίνης ποδιάς, τὴν ὁποῖαν ἐφορούσε διὰ νὰ σκίξῃ ξύλα, νὰ περιποιήται τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου του καὶ νὰ κάμῃ δ-λας τὸς χονδρὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας.

Κεθήμενος ἐπὶ σκαμνίου, πλησίον τοῦ μεγάλου φουρνέλου τοῦ μαγεῖριου, ἀνεγίνωσκε τώρα ὑπὸ τὸ ἀμφιέθλον φῶς καπνίζουσης λυχνίας.

«Ἐδῶ μελετᾷ τὸ κακὸμοῖρο, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία, πολὺ ἄσχημά!»

Ἐπὶ σανίδος, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζεν ἐταζέραν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὑπῆρχε σωρὸς τετραδίων, μία πέννα, ἓνα καλαμάρι καὶ δέκα-δῶδεκα βιβλία, ὅλη ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Κάρολου καὶ συγχρόνως ὄλα του τὰ μαθητικὰ ἐφόδια.

Ποῖαν γνώμην ἠδυνατό τις νὰ σχηματίσῃ περὶ τοῦ παιδίου τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἦτο τόσο μυθιστορικὴ, καὶ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο ὑπὸ συνθήκας τόσο δυσμενεῖς ; Πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς μέγαν τρέντι τὴν πρόβον τῆς γνώσεως, διὰ νὰ μελετᾷ ὀλομόναχος, τὸ βράδυ, ὅταν εἶνε πλέον συντετριμ-

«ὦ, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξε, μοῦ βάλετε πολὺ.» Σελ. 26, στῆλ. α.]

μένος από τους κόπους ολοκληρώω ημέρας! Η περιέργεια της Αιμιλίας εξήγηθη ζωνρως.

Αναζητούσα όλονεν το χαρτοφυλάκιον της, έρριψε λαθραίον βλέμμα επί του παιδιού. Λοιπόν, όχι, δεν είχε διόλου τη γοφίν ήρωος μυθιστορίας! Πόσον δλίγον ώμοιάζε με την εικόνα, την οποίαν είχε σχηματίσει εις τον νούν της, κατά τας διηγήσεις της Χαράς! Δεν ήτο ποσώς ή κατηφής εκείνη μορφή, ή στυγνή, ή άπελπισ, ή μελαγχολική, ή δραματικώς έγκαρτερούσα εις την σκληράν της τόχην, ή μορφή την οποίαν ή Αιμιλία, ή έχουσα ζωνραν φαντασίαν, είχεν άναπλάσει δι' αυτόν. Όθεν το κοράσιον άπεγοητεύθη εξ ολοκληρώου. Η φυσιογνωμία του Καρόλου δεν παρουσίαζε τίποτε το έκτακτον είχεν απλούστατα το ύφος καλού παιδιού, το όποιον πέφνει τα πράγματα του κόσμου φιλοσοφικώς, στωικώς.

Η Αιμιλία, μετ' δλίγων στιγμών εξέτασεν, έφθασεν εις το κάπως έσπευσμένον τουτο συμπέρασμα, ότι ο Καρόλος, όσαι και άν ήσαν αι θλίψεις του παρελθόντος, τας είχε λησμονήσθ έλας, και ότι δεν έννούσσε να χάνη τον καιρόν του άπελπιζόμενος και θρηολογών.

Μετα τουτο επέστρεψεν εις την τραπέζιαν. Της είχαν στρώση εν τώ μέσω της μεγάλης τραπέζης, και ή Έσθήρ έχυνε γάλα βραστόν εις το φλυζάνι της.

— Ω, εύχαριστώ, άνέκραξε μου βάζετε πολύ.

— Η Έσθήρ δεν σε άκούει, παιδί μου, τή είπεν ο πάππος της είνε κωφάλαλος.

Η Αιμιλία άφηκεν άσθενη κραυγήν εκπλήξσεως. Κωφάλαλος ή Έσθήρ! Ωραία λοιπόν την έπερίποιε ή Χαρά... Αλλά θα της το επλήθυνεν αυτό; Ήσθάνετο άλην την ικανότητα να συναγωνισθή μαζί της εις το πεδιον των αστειών.

— Μά έτσι πάντοτε ήτο ή Έσθήρ, ήρώτησε τον κάππον της.

— Όχι, άπεκρίθη εκείνος, το έπαθε κατόπι δυστυχήματος.

— Τι θλιβερόν! άνέκραξεν ή Αιμιλία. Ωστε λοιπόν είσθε άναγκασμένοι να της όμιλήτε με νέματα;

— Δεν γινωρίζομεν την γλώσσαν των κωφάλαλων, είπεν ο πλοίαρχος; αλλά όταν θέλομεν να της κούμε τίποτε, το γράφομεν εις την πλάκα της.

Παρετήρησε τότε, ότι ή κωφάλαλος έφερε, κρεμασμένην εις την μέσην της, μίαν μικράν πλακα και έν πετροκόνδυλον, — ως τον μόνον δεσμόν, ο όποιος ύπήρχε δι' αυτήν, μεταξύ του έξωτερικού κόσμου, και του κόσμου των ίδιων της σκέψεων.

« Τι δυστυχής πού θα ήμουν, άν δεν

ήμπορούσα ούτε να όμιλώ, ούτε νακούω ή λέγοιεν τριγύρω μου!» έσυλλογίσθη το κοράσιον. Της έκαμε τούτην έντύπωσιν αυτό, ώστε από τας πολλας σκέψεις έλησμονούσε σχεδόν να τρώγη, άν και καταπεινασμένη, διότι εις το ταξείδι δεν είχε φάγη άλλο τίποτε, παρα τα δλίγα σά ν δου ι τ ς, με τα όποια την είχεν εφοδιάση ή μητέρα της.

Έστομάττης και κύλιν, βλέπουσα τους όφθαλμούς της κυρίας Χάδ προς ηλωμένους επί του πινακίου της μ' έπιμονήν, ή όποία ήμπορούσε να ταραξή και άνθρωπον μεγαλύτερόν της. Ένόμιζε κανείς ότι ή γραία κυρία έμετρούσε τους βλωμούς, τους όποιους ή Αιμιλία έφερεν εις το στόμα της. Και ή δυστυχής μικρά έσηκώθη από το τραπέζι, πεινώσα άκόμη.

« Δεν θα μεγαλώσω ποτέ άν τρώγω έτσι κάθε μέρα, έσυλλογίσθη με την υπερβολικότητα εκείνην, την φυσικήν εις την ήλικίαν της και θέλω τόσω πολύ να μεγαλώσω!... Ω, γιατί να έλθω;... γιατί να μη με κρατήση ή μαμά;... Καί προτίητερα δεν είχα μεγάλην όρεξιν να έλθω αλλά τώρα πού είδα και ξεύρω, είνε άδμη χειρότερα! Ποτέ δεν θα μπορέσω να συνειθίσω εδώ!»

Ο κάππος της, βυθισμένος εις την ανάγνωσιν της εφημερίδος του, έφαινετο ως να είχε λησμονήση την παρουσίαν της ή μάμη της ήσχολείτο δίδουσα διαταγάς τινας δια την επαύριον, και ή Αιμιλία έμεινεν ούτω μόνη με τας σκέψεις της, αι όποιαι δεν ήσαν διόλου φαιδραί, μέχρι της στιγμής καθ' ήν την ώδήγησαν εις το δωμάτιον, όπου έπρόκειτο να διέλθη την νύκτα. Έκει τα πάγητα έφαινοντο άδμη μελαγχολικότερα, — άν είνε τουτο δυνατόν! — και το δωμάτιον, πρό πολλού χρόνου άκατοικητον, ήτο παγετώδες. Έπειδή έβλεπε προς δυσμάς, προς το μέρος ένθεν ήρχετο ή θύελλα, εκεί ο άνεμος και ή βροχή προσελαμβάνον διπλασίαν όρην, ένφ το μονάκριβον κηρίον, το όποιον έφώτιζε τον άπέραντον τουτον θάλαμον, άφινε γωνίας βυθισμένας εις σκότος άπελπιστικόν, ή δε μεγάλη κλίνη, ή ύψουμένη εν τώ μέσω, έφαινετο άρχετη να χωρέση τέσσαρα κοράσια του άναστήματος της Αιμιλίας.

Η μικρά έχώθη ύπό τα σκεπάσματα φρίσσουσα. Ητο κούρασμένη, έκρύονεν ήσθάνετο την έλλειψιν του μητρικού φιλήματος εκάστης έσπέρας, και την άπουσίαν της κλίνης της μικράς της, άδελφής παρακλιώς της ιδικής της ή δε ύποδοχή, της όποιας έτυχε, δεν ήτο βέβαια τοιαύτη ώστε να την παρηγορήση.

— Ποτέ δεν θα ήμπορέσω να συνειθίσω αυτή τή ζωή, έσυλλογίσθη δι' έ-

κατοστήν φοράν θα πεθάνω, είμαι βεβαίη!... Α, όχι! όχι!... κάμνω πολύ άσχημα να εύχομαι τον θάνατον... πρέπει να έχω περισσότερο θάρρος. Αύριον θα ιδώ την Χαράν Σάμφορν και θα διασκεδάσω... Μού ύπεσχέθη ότι θα έργεσαι... Πώς είνε δυνατόν να είμαι μελαγχολική μαζί της; Έχω το προαίσθημα ότι θα γίνωμεν πολύ στενά φίλαι... Έγώ τουλάχιστον την αγαπώ από τώρα με όλην μου την καρδιά. Αύτη όμως θα έχη πολλές, πολλές φίλες... Είνε τόσο έντελής!...»

Μετα πέντε λεπτά, ή Αιμιλία έκοιμάτο βαθύτατα. Και εν τούτοις, πρό δλίγου άκόμη ήτο βεβαία ότι δεν θα έκλεινε μάτι όλην την νύκτα, τόσω μάλλον καθόσον ήκουσε κάποιους μυστηριώδεις κρότους, των έποίων δεν κατώρθωσε να εξηγήση την αίτιαν, και οι όποιοι την άνησύχησαν κάπως, μολοντί δεν ήτο ούτε δειλή ούτε δεισιδαίμων.

[Έπειτα συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάϋ]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΞΕΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΚΕ λάβη παρά Θεού το δώρον να είνε εύφυής και εύφυλόγος. Ο εύφυλόγος είνε κατ' άναγκην και εύφυής ο εύφυής όμως δεν είνε πάντοτε εύφυλόγος. Είμπορείνα έχη κανείς πραγματικήν εύφυϊαν, όδύ και ζωνρόν πνεύμα, να έννοη, να ντιλαμβάνεται άμέσως κάθε ζήτημα, να κρίνη έρθώς δι' όλα τα

πράγματα, να έπινοη άκόμη και να έφουρίσκη, αλλά να μην έχη και την έτοιμότητα εκείνην του πνεύματος και της γλώσσης, ή όποία χαρακτηρίζει τον εύφυλόγον. Δια τουτο ύπάρχουν διαφόρων ειδών έξυπνοι άνθρωποι: Άλλοι γράφουν μόνον εύφυως; άλλοι έμιλούν μόνον εύφυως; άλλοι δρῶσι μόνον εύφυως. Ο άνθρωπος, περί του όποιου σας όμιλώ, τα είχεν όλα: είργάζετο, έσκέπτετο, έγγραφε και ώμιλούσεν εύφυως. Πολύ σπάνιον πράγμα! Εγώ βέβαια δεν έγνώρισα εις την ζωήν μου πολλούς τοιούτους ανθρώπους: δύο μόνον ή τρεις.

Και είμπορώ να είπω, ότι ο τελειότερος ήτο ο άνθρωπος, περί του όποιου

σας όμιλώ. Χωρίς ύπερβολήν, ποτέ δεν ήκουσα να βγάλη από το στόμα του λέξιν, πού να μην έχη χάριν κ' έξυπνάδα. Άκόμη και τους ύπηρέτας του τους δίστασσε εύφυώς; όσον δια τους συνεργάτας του, — διότι ήτο διευθυντής εφημερίδος, — το ένόμιζε πλέον ως καθηκόν του. Μίαν ήμέραν παρουσιάσθη ένώπιόν του ένας μικρός ρέπορτερ άηληπισμένος.

— Δεν ύπάρχει καμμία άπουδαία είδησις σήμεραν, κύριε διευθυντά!

Κι' εκείνος, χωρίς να διακέρη την εργασίαν του και χωρίς να σηκώση το κεφάλι:

— Έρχετε μαχαίρι;

— ΙΙΙ! Όχι...

— Ναγοράστε ένα άμέσως και... να κάμετε ένα φόνον.

Όσοι τον έβλεπαν έξω, εις τους περιπάτους, εις τα κέντρα, μαζί με άλλους, ένόμιζαν ότι είχε την μαχίαν να περιστοιχίζεται πάντοτε από τους εύτυχέστερους και φαειρότερους ανθρώπους. Διότι ποτέ δεν έκλειπε το μειδίαιμα από τα χείλη των, και συχνότατα τους έβλεπε να ξεκαρδίζονται, να σπαρταρίζουν από τα γέλια. Δεν τους έγχαράλιζεν ο φίλος των, — απλώς ώμιλούσεν...

Α ν έ κ δ ο τ α του ανθρώπου αυτού κυρίως είπειν δεν ύπάρχουν, ή μάλλον ύπάρχουν τόσα πολλά, ώστε θα ήτο άδύνατον να τα ένθυμηθ ή κανείς και να έκλέξη. Συνήθως διαδίδονται και μένουσι αι εύφυλογίαι εκείνων, οι όποιοι σπανιότερα εύφυλογούν; αλλά του ανθρώπου αυτού, ο όποιος δεν έκαμνεν άλλο όλην την ήμέραν, τί να πρωτοθυμηθ ή κανείς και τί ναφίση; Έγώ τουλάχιστον, ο όποιος τον συνανέστραψην πολύ, ήξεύρω μόνον ότι μ' έκαμε να γελάσω με την καρδίαν μου χιλιάκις; άλλ' άν με βάλετε να ένθυμηθ τα ά ν έ κ δ ο τ α του, δεν θα εύρω ίσως ούτε δέκα.

Και όμως θα προσπαθήσω, δια να σας δώσω μικρόν δείγμα, — άν είνε δυνατόν, — του δροσερού και χαριτωμένου αυτού πνεύματος.

Μίαν φοράν ήμθα εις τον Π α ρ ν α σ ό ν. Ο άγορητής της έσκέρας εκείνης έφώναζε τόσον δυνατά, ώστε το άκροατήριον έγλεόσσε με τες άγριοφωάρες του. Ητο τότε ή έποχή, κατά την οποίαν τα τηλεγράφηματα των άδικουμένων έπαρχιωτών προς τας άθηναϊκάς εφημερίδας, έτελείοναν στερητότως με τες λέξεις: «Υψώσατε φωνήν... θα επανέλθωμεν!» Και ο φίλος μας, παρωδών, έφώνηζε προς τον φωνακλάν εκείνον: «Χ α μ η λ ώ σ α τ ε φωνήν, διότι δ αν θα επανέλθωμεν!»

Έτρώγαμεν μιά βραδυά εις το ξενοδοχείον. Ο Χατζής, ο γνωστός γέρον εφημεριδοπώλης, έπλησίασε το τραπέζι μας, δια να πωλήση καμμίαν εφημερίδα

και να μαζεύση συγχρόνως τάπομεινάκια του άρτου. Ο δυστυχής είχε έλασιν την όφιν κ' έφαινετο πονών. Τον ήρωτήσαμεν τί έχει, μές είπεν ότι όποφέρει από το στομάχι του, και εξ εύσπλαγγνίας κινηθέντες, τον παρεπέψαμεν εις το γειτονικόν τραπέζι, όπου έδειπνούσαν ένας ιατρός. Ο ιατρός του έγγραφε μίαν συνταγήν, και ο γέρον έξεκίνησε να φύγη. Έξαφνα όμως, ως να ένθυμηθ ή κάτι σκουδαίον, έγύρισεν εις το τραπέζι μας, και σκύψας ήρώτησε κρυφά: — Ποίος γιατρός είνε;

Και ο φίλος μας σοδαρώτατα:

— Είνε ο μακαρίτης ο Πρεταντέρης!

Ο γέρον Χατζής έφυγε κατευχαριστημένος, με την βεβαιότητα ότι τον έκουράρησεν ο μα κ α ρ ι τ η ς ο Πρεταντέρης.

Εις το ίδιον ξενοδοχείον, κάποτε του έφεραν αύγά μάτια. Έ' αύγά όμως δεν ήσαν διόλου φρέσκα, και ο φίλος μας, άφου τα έκύτταξεν, είπεν:

— Αυτά τα μάτια πάσχουν από π ρ ε σ β ω π ι α ν. Παιδί, φέρε τους ένα ζευγάρι ματογούλια!

Όταν, ένεκα του άγανακτισμού, αι πεντάλεπτοι εφημερίδες έμεγάλωσαν κ' έγιναν σαν σεντόνια, κάποτε εις το ζαχαροπλαστεϊον, μ' ένα τέτοιον σεντόνι είχαν εκκεπάσθ δυο ταψία γλυκυμάτων, άνωθεν των οποίων αι μυϊαι εκετούσαν άπελπισμένοι. Και ο φίλος μας πρό του θάματός αυτού, είπε: — Τώρα πού έμεγάλωσαν τα φύλλα, δεν θα νηστεύουν μόνον οι δημοσιογράφοι, αλλά και οι μυϊγες...

Η εύφυϊα εις το στόμα του ανθρώπου αυτού ήτο τόσον φυσική, τόσον άβίαστος, ώστε ένόμιζε κανείς ότι θα του ήτο άδύνατον να όμιλήση διαφορετικά. Δεν ήγωνίζετο να βγάλη την έξυπνάδα δια της βίας, όπως κάμνουν μερικοί άνόητοι, οι όποιοι θέλουν να πέρνουں ως εύφυλόγοι, ένφ ο Θεός δεν ύπέγραψε το διάταγμα του διορισμού των, και δεν κατορθώνουν άλλο παρά να φαινώνται γελοίοι και άνάλατοι. Ο άνθρωπος περί του όποιου σας όμιλώ, άπατέλει τον αντίποδα αυτών, και το παράδειγμα του το άμίμητον, θα ήτο ικανόν τουλάχιστον να σωφρονίση εκείνους, επί των οποίων εφαρμόζεται το γαλλικόν λόγιον: «Όταν κυνηγά κανείς το πνεύμα, συλλαμβάνει πάντοτε την βλακαίαν.»

Άλλ' ελησμονήσα να σας είπω τόνονμά του: Ητο ο Εύάγγελος Κουσουλάκος, ο ιδρυτής του «Σικρίπ», εις τον όποιον ο έλληνικός τύπος όφειλει τόσας προόδους. Ο πρόωρος θάνατός του έθρηγήθη κατ' αυτās ως άπίωσια πραγματική. Ένας έξυπνος άνθρωπος, από τους δλίγους εκείνους πού είνε έξυπνοι εις όλα, έχάθη. Και το άλλο του χαρακτηριστικόν: Γέγας με καλωσύνην και αγαθότητα παιδιού.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ναύτης. — Τα παιγνίδια. — Οι τηγανίτες. — Πρός βοήθειαν του Άνδρικού.

Όλίγην ώραν άφου έφυγεν ο Άνδρικός δια το λιβάδι, ένας καβαλάρης έσταμάτησεν απέξω από την καλύβην του Μοράνδου.

Το άλογόν του ήτο από τα ζωα έκείνα, τα όποια άλλοτε εύρίσκε κανείς εις την Βρεταννήν μ' ένόικιον, και τα όποια, μολοντί φαινόνται ψ ο φ ι μ ι α, κάμνουν δεκαπέντε και είκοσι λεύγας την ήμέραν και ξαναρχίζουν την επαύριον άκούραστα.

Ένα παιδί, καμμία δωδεκαριά χρόνων, ακολουούσε τον καβαλάρην, δια να γυρίση έπειτα το άλογον έπίσω εις τον αυθέντην του. Είτε πηγαίνει σιγά το άλογον, είτε καλπάζει, το δυστυχές παιδί είνε ύποχρεωμένον νακολουθ ή. Σας αφίω λοιπόν να φαντασθήτε τί κάπον τραβά δια να κερδίση τρεις — τέσσερες δεκάρες, — δ, τι χρειάζεται δια να μην άποθνή η της πείνας!

— Έδώ καθεται ο Άντώνης Μοράνδος, κοριτσάκι μου; ήρώτησεν ο ξένος την Διονυσίαν, ή όποία έκλεγε κογχύλια απέξω εις την θύραν.

— Μάλιστα, κύριε. — Είνε μέσα; — Όχι, κύριε. — Η γυναίκα του: — Έδώ είνε.

— Και σύ είσαι κόρη του; ήρώτησεν ο ταξειδιώτης, ένφ έλυσε τα δέματα ενός ναυτικού σακκου, τον όποιον είχε δέση όπίσω εις την σέλλαν, ως μάρσιππον.

— Μάλιστα, κύριε; ο πατέρας μου είνε 'στο φάριμα.

— Ο άνδρας μου θα γυρίση ίσως άπόψε, είπεν ή Μαρτίαννα, ή όποία έτρέφε κωθώς ήκουσε τον θόρυβον.

— Μαχαίρι! έφώναξεν εύθύμως ο ξένος. Έγώ είμαι ο Τζανής Δεταλέικος, και ύπηρέτησα μαζί του...

— Σιτο πολεμικό, διέκοψεν ή Μαρτίαννα; ναι, πολλές φορές μās μίλησε για σας.

— Άλήθεια;

— Ναι, είπεν ή μικρά Διονυσία; είνε αλήθεια προχθές άκόμα ήπτε 'στην ύγειά σας.

— Λοιπόν καλώς ώρίσατε 'στο σπίτι μας! είπεν ή μητέρα.

Ο ναύτης έρριψε τα χαλιναρία εις το παιδί πού τον συνώδεσε, κ' έχαιρέτισε με δυνατήν κ' έγκαρδίον χειραψίαν την κυρίαν Μοράνδου. Έν τώ μεταξύ, ή Διονυσία είχε πιάση τον σακκον του ναύτου κ' έπροσπαθούσε να τον σηκώση.

— Είνε πολύ βαρύς για σένα, μικρό μου, είπεν ο ναύτης χαμογελών. Πώς σε λένε;

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Και η μαμμά έγέλασε πολύ άμα είδε τις ζωγραφίες : σημάδι ολοφάνερο, ότι της άρεσαν η ιδέα του Τάκη και του Τοτού.

Έπίσης συμφωνεί μαζί των ότι αι εικόνες δεν άρκουν, και ότι είναι άνάγκη να γραφούν από κάτω όλίγα λόγια εξηγητικά. Είδεμή, πώς θα έννοουσαν η Λιλίκα άν την θέλουν η όχι :

Άπεφασίθη λοιπόν να ύπαγορεύσουν το γράμμα ο Τάκης και ο Τοτός, και να το γράψη η μαμμά.

Άλλά πώς θάρχισουν ; τί θα πούν ; πώς θα τελειώσουν ; Ο Τάκης και ο Τοτός συλλογίζονται πολλήν ώραν . . .

Έ, δεν είναι και τόσο εύκολον να σκαρώση κανείς ένα γράμμα ! Και μεγάλοι ακόμη δυσκολεύονται σ' αυτό. Πρέπει με λίγα λόγια να ξεύρης να τα πής όλα, και να τα πής όπως πρέπει, για να καταλάβη ο άλλος, και να μη σε κοροϊδέψη.

Τελος πάντων το ηύραν, και άρχισαν να ύπαγορεύουν στη μαμμά, τότε ο ένας, τότε ο άλλος, τότε και οι δύο μαζί.

« Άγαπητή εξαδέλφούλα : Σου στέλνομεν τας εικόνάς μας, πού τας εκάμαμε μόνοι μας. επίτηδες για σε να. Έλα γρήγορα, μά πολύ γρήγορα, για να ίδης άν μας μοιάζουν. Θα χαρούμε πολύ, καθώς και σύ, και θα διασκεδάσωμε λαμπρά. Θα παίζωμε τ' άλογα, την κούνια και ό,τι άλλο θέλεις. Σε περιμένομε τ'όχιως άλλο, και σε φιλούμε σ'το μάγουλο, αδιάφορο σε ποιό από τ'ά δύο. Οι εξαδέλφοί σου, Τάκης και Τοτός. »

« Όλ' αυτά έχώρεσαν σε πέντε άράδες. Θαυμάσια ! Η Λιλίκα, χωρίς άλλο, θα εύχαριστήθη πολύ. Και βέβαια, δεν λαβαίνει κανείς καθεμέρα τέτοια ώρατα γράμματα, και μάλιστα εικονογραφημένα !

Μόνον πού δεν είχεν ύστερογραφο το ώρατο γραμματάκι. Άλλά και αυτό το ηύραν στή στιγμή :

« Είσαι καλά ; » ύπαγορεύει ο Τάκης.

« Έμεις είμεθα καλά. » προσθέτει ο Τοτός.

Και η μαμμά το γράφει.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

[Έπεται συνέχεια]

παιδικήν φλυαρίαν τῷ ἐξηγαῦσαν ὅλας τὰς ἐτοιμασίας, πού ἔκαμνεν ἡ μητέρα της καὶ ἡ ἀδελφή της. Τέλος ἡ μεγάλη ἀπλάδα εἶχε γεμίσει σχεδὸν τηγανίτες, ὅταν ὁ δυστυχὴς Κιντού, μ' αἰματωμένον αὐτὴν, εἰσώρμησεν ἔξωρα εἰς τὸ σπῆτι, μὲ ὀλην τὴν γρηγοράδα των τριῶν ποδῶν, τοὺς ὁποίους ἠμποροῦσεν αὐτῆν νὰ μεταχειρίζεται. Ὅσον διὰ τὸν τέταρτον, ὁ ὁποῖος ἦτο πληγωμένος βαθεία, τὸν ἐκρατοῦσε μετώρον.

— Ἄχ ! Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα, συλλογισθεῖσα πρῶτα-πρῶτα τὸν υἱὸν της : τί νὰ ἔπαθε ὁ Ἀνδρῆκος ;

— Καὶ ὁ Κιντού ! Κύτταξε σὲ τί χάλια εἶνε ὁ κακομοῖρῆς ! εἶπεν ἡ Διονυσία, χαϊδεύουσα τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος τῆς ἔγγλυφε τὰ χέρια μ' εὐγνωμοσύνην.

Ἡ Μαριάννα ἐπατάχθη ἔξω κ' εὗρε τὴν Μαρούσαν, λαχνασιαμένην ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Ἀνδρῆκου ; ἠρώτησεν ἡ Ζητιάνα.

— Ναι, παιδί μου τί ἔπαθε ὁ γυῖός μου ;

Ἡ Μαρούσα διηγήθη ὅπως-ὅπως τὰ διατρέξαντα. Καὶ καθὼς ὠμιλοῦσε μὲ τὸν φόβον ἀκμῆ, τὸν ὁποῖον εἶχεν αἰσθανθῆ καὶ αὐτῆ, ἡ διηγήσις της κατετρέμαζε τὴν Μαριάνναν.

— Ἄχ, θεέ μου! ἐφώναξεν καλὰ μού το εἶπαν πῶς οἱ καινούργιοι νοικοκυρατοὶ εἶνε κακοί ! Μὰ ποτε δὲν ἐπίστευα πῶς μποροῦσαν, χριστιανοὶ ἄνθρωποι, νὰ κτυπήσουν ἔτσι ἓνα μικρὸ παιδί ! Πηγαίνω!

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Τζανῆς, ἐμποδίζων τὴν μητέρα : πηγαίνω ἐγώ !

Ἡ Μαριάννα ὁμῶς ἐπέμενεν ἤθελε καλὰ καὶ σώνει, νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν υἱὸν της.

— Σὺ, παιδί μου, κάτσε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὴν Μαρούσαν : εἶσαι κουρασμένη καὶ πρέπει νὰναπαυθῆς.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ μικρά, θὰ ἔλθω μαζί σας. Ἄν ὁ κακὸς ἄνθρωπος σὰς πῆ ὅτι ὁ Ἀνδρῆκος δὲν εἶνε ἔστων ἀχυρῶνα, θέλω νὰ εἶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ κῶ πῶς λείει ψέμματα.

— Καὶ ἂν σε κτυπήσῃ ;

— Τί με μέλει ! Δὲν θὰ μου συμβῆ γιὰ πρώτη φορὰ !

— Ἔννοια σου, καὶ μαζί μου δὲν έχεις νὰ φοβάσαι ! ἐφώναξεν ὁ Λεταλέκος.

Ἐπειτα δόηκως τὴν μικράν, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του, κ' ἐξεκίνησε διὰ τὴν ἑπαυλίαν.

Ὁ Κιντού ἔτρεχεν ἐμπρὸς μὲ τὰ τρία πόδια, κ' ἐγύριζε καθὲ τὸσον διὰ νὰ κάμῃ χαρὸς τοῦ Τζανῆ, ὡς εἰν ἐμάντευε τὸ καλὸν ζῶον, ὅτι ἔφερε βοήθειαν πρὸς τὸν μικρὸν κύριόν του.

[Έπεται συνέχεια]

ΦΟΡΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

— Διονυσία, κύριε.
— Μπράβο, Διονυσία, εἶσαι καλὸ πορίται ! θέλεις νὰ σε φιλήσω ;
Ἡ Διονυσία ἔτεινε τὰ δροσερὰ καὶ ροδοκόκκινα μαγουλάκια της.

— Ἄμῃ ἐσὺ, παχούλα μου ; ἠρώτησεν ὁ Τζανῆς προχωρῶν πρὸς τὴν Ροζαλίαν, ἡ ὁποία, κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ κρατοῦσα τὴν ποδιάν της, ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν τὸν ξένον.

Ἡ Ροζαλία ἦτο ὀλίγον ἀ γ ρ ῖ μ ε . Ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἄλλ' ἡ ἀδελφή της

τῆρι κρασεὶ καὶ τοῦ ἔκοψαν μίαν κομματάραν ψωμί. Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἄλειψε μὲ βούτυρον τὴν πελωρίαν αὐτῆν φέταν, ὁ Τζανῆς Λεταλέκος τῷ ἐπλήρωσε τὸ συμφωνημένον ἐνοσίχθον τοῦ ἀλόγου, κ' ἐκτὸς αὐτοῦ τῷ ἔδωσε κ' ἓνα καλὸ φιλοδώρημα :

— Νά, πάρε καὶ τὸ μπαξέσι σου ! Διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ ναυτικοὶ εἶνε ἄγαθοὶ καὶ γενναῖοι, καὶ μὲ ὄλον τὸ ἀπότομόν του ὕψος καὶ τὴν χονδρὴν του φωνήν, ὁ Τζανῆς δὲν ἔκαμνεν ἐξαιρέσειν τοῦ κανόνος.

Ὅταν τὸ παιδί ἐταιμάσθη νὰναχωρήσῃ, ἡ Μαριάννα τῷ ἔδωσε καὶ δευτέρον κομμάτι ψωμί, καὶ ὁ καϊμένος ὁ μικρὸς ἐξεκίνησε καταχαρούμενος, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ εὐλόγη τὸ φιλόξενον σπιτάκι . . .

— Ἐνόμιζα πῶς ἔχετε τρία παιδιά, εἶπεν ὁ Λεταλέκος πρὸς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία κατεγίνετο νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα.

— Ὁ γυῖός μου εἶνε ἔξω μὲ τὰ ζωντανά, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδόμοισσα.

— Θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι ;

— Ἄκους λέει ! εἶπεν ἡ Μαριάννα γελάσασα. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ το ξεχάσῃ . . .

— Ξεύρετε γιατί ; Περνώντας ἀπὸ τὸ Πλαντάνιλι, ὅπου εἶχαν ἐμποροπανηγύρι, ἀγόρασα τῶν παιδιῶν μερικά παιχνιδάκια.

Ἡθελα λοιπὸν νὰ εἶνε ὅλα ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς τα μοιράσω. — Δεῖξέ μάς τα, κύριε ! ἐφώναξεν ἡ Ροζαλία, σκιρτώσα ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ ναύτου.

Καὶ σερπητῆ ὡς σκύλος, ἡ μικρὰ περιεργῆ ἐγλύστρησεν ὡς τὸ πάτωμα. — Πρέπει νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος, εἶπεν ἡ Μαριάννα.

Οἱ ναυτικοὶ ἔχουν μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὰ παιδιά. Ὁ καλὸς Τζανῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰντισταθῆ εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ροζαλίας, οὔτε εἰς τὴν σιωπηλὴν ἱκείσασαν τῶν ματιῶν τῆς Διονυσίας. Ἄνοιξε λοιπὸν ἓνα κιβώτιον καὶ ἐβγάλεν ἀπὸ μέσα διάφορα παιχνιδία, τὰ ὁποία ἐμοίρασεν εἰς τὰ δύο κοριτσάκια. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε

Τζανῆ ! ἔλεγεν ἡ Διονυσία ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

Ἡ Ροζαλία, μὲ μιά κούκλα στῆν ἀγκυλιά, ἐπιδρούσε σάν κατσίκι, ἐφιλοῦσε τὸν Λεταλέκον, ἔτρεχε στῆ μητέρα της, ἐφιλοῦσε τὴν Διονυσίαν, ἐγύριζε ἔσθ' νάυτη, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῆ εἰς μίαν θέσιν.

Ὁ Τζανῆς ἐγέλοισεν ἀγαθώτατα.

— Τί κυττάζεις ; ἠρώτησε τὴν Διονυσίαν, ἡ ὁποία ἔρριπτε περιέργα βλέμματα εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου.

— Ἐχει τίποτε καὶ γιὰ τὸν Ἀνδρῆκο ;

— Ποῖός εἶνε ὁ Ἀνδρῆκος ;

— Ὁ ἀδελφός μου, κύριε Τζανῆ !

— Καὶ γιατί ρωτᾷς ;

— Γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσωμε τὸ μερδικό του, ἐφιθύρισε τὸ κορσάκιον.

— Ἐχεις καλὴ καρδιά σὺ ! ἀνέκραξεν ὁ Τζανῆς ἔννοια σου ὁμῶς, γιατί καὶ ὁ μικρὸς δὲν ἐξεχάσθη.

— Πες τῆς μαμᾶς νὰ κάμῃ τὴ γ α ν ῖ τ ε ς ! εἶπε μυστηριωδῶς εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ναύτου ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία πρὸ πολλῆς ὥρας ἐφαίνεται ὡς νὰ εἶχε κάποιον κρυφὸν σχεδίου.

— Καὶ γιατί ; τὴν ἠρώτησεν ὁ Τζανῆς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Γιατί εἶνε καλές ; οἱ μελωμένες μάλιστα θὰ σου ἀρέσουν πολὺ.

— Καὶ σένα ;

— Καὶ μένα . . . ἀκούς !

Ἡ Μαριάννα εἶχε μαντεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κόρης της. Ἐπῆρε μίαν γαδύθιν κ' ἔκαμε τὸ κουρκούτι, ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν ἄλευρι, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττε νὰ ποῦμε διὰ τὰς ἐ κ τ ἄ κ τ ο υ ς περιστάσεις, ἐν ᾧ ἡ Διονυσία ἔβαλεν εἰς τὴν φωτιάν τὸ μεγάλο τηγάνι μὲ πολὺ πολὺ λάδι.

Τὸ κουρκούτι ἐδουλεύθη πολλήν ὥραν, καὶ τὸ λάδι ἔβρασεν ἄλλο τόσον ἔπειτα ἡ Μαριάννα ἔπερνε κουταλιές κουταλιές ἀπὸ τὸ ρευστὸν ἐκεῖνο κάτασπρον ζυμάρι, καὶ τὰς ἔρριπτεν εἰς τὸ βραστὸν λάδι. Ὡ, πῶς ἐφούσκοναν οἱ τηγανίτες καὶ τί ώραία πού ἐροδοκοκινίζαν ! Σιγα-σιγὰ ἡ μεγάλη ἀπλάδα ἐγέμιζε . . . Σοῦ ἤρχετο νὰ τὰς φάγῃς ἔτσι ! ἀλλὰ πόσον ὠραιότερα θὰ ἦταν ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπεριχύνοντο μὲ μέλι ἀναλιγωμένον μὲ ζεστόν νερόν !

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ Διονυσία ἔβραζε τὰ ἐπίσης ὀρεκτικὰ κογχυλιὰ της, διάφορες ἀχιβάδες, χάδαρα, καὶ καὶ ἄλλα παραξένα θαλασσινά, πού τα λέγουν κοινῶς σ τ ρ ο υ φ ο υ λ ῖ δ ῖ α . Ὁ Τζανῆς εἶχε βγάλη τὴν βλούζαν του κ' ἐβοήθησε τὴν μικράν μαγειρίζασαν μὲ τόσον προθυμίαν μὲ ὄσσην δεξιότητα, διότι οἱ ναυτικοὶ ἠξεύρουσαν νὰ κάμουν ἀδύλγον ἀπ' ὅλα . . .

Ἡ Ροζαλία δὲν ἄφινε βῆμα τὸν νεόν της φίλον. Μὲ τὴν χαριτωμένην της

« Ἐβγάλεν ἀπὸ μέσα διάφορα παιχνιδία. » (Σελ. 28, στῆλ. 6'.)

καὶ τῆς εἶπε σιγὰ, τὴν ἠσύχασε καὶ τὴν ἔσπρωξεν ἑλαφρὰ πρὸς τὸν ναύτην.

Ὁ Τζανῆς ἄρπαξεν ἔξωρα τὴν μικράν. Ἐκεῖνη ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου.

— Βίρα ! εἶπεν ὁ ναύτης καὶ τὴν ἀνέβασεν εἰς τὸν ὦμόν του.

Συγχρόνως ἐγέλοῦσε μὲ τόσῳ καλὴν καρδιάν, ὥστε ἡ Ροζαλία ἠσύχασε γρήγορα ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, εὕρισκετο ἀκίνητη θρονισμένη εἰς τὸν ὦμον τοῦ νέου της φίλου.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Διονυσία εἶχαν βάλῃ εἰς τὸ τραπέζι ἓνα κανάτι κρασεὶ, βούτυρον, ἔλγες καὶ ψωμί μαῦρον. Ἡ Μαριάννα ἐπροσκάλεσεν εὐγενῶς καὶ τὸν μικρὸν φύλακα τοῦ ἀλόγου, ὁ ὁποῖος ἐμῆκεν εἰς τὴν καλὴν. Τοῦ ἔδωσαν ἓνα μεγάλο πο-

Όσοις, (τὸ τετραπλῆν σου ἐστὶν ἡ) Ἰδανικήν Γλυκύτητα (δὲν πειράζει· ἤθελε νὰ σε ἀσίσῃ... νὰ γράψῃς μὲ τὴν ἡσυχίαν σου) Νεοσοσιαστικὸν (ἐστὶν τὰ φυλλάδια) Ἑλληνικῶν Ἐδοσῶν, Ὁραδὰ τῆς Χίου (ΕΕΕ) διὰ τὴν ευφροσύνην ἐπιστολῶν καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὠραίων μετὰ χαρᾶς παρατηρῶντες καὶ σὺ εἰμπορεῖς νὰ ὀρθῶς καὶ νὰ διακριθῆς, ὅσον καὶ αὐτοὶ ποὺ μακαρίζεις, ἀρκεῖ νὰ φαίνεσαι τακτικώταρα.) **Κόντε Ραπαγάκη** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα εἶπα διὰ ποῖον λόγον ἐπέλλοιτο κάποτε δύο φύλλα ὑπὸ μιαν ταϊνίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν γίνεται πλέον.) **Μέλαντα Ἀδάμαντα** ([Ε] ἀγὰ πᾶσι δίνει ὅποιος παρακοῦει τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του καὶ ποιεῖ γινοπόλεμον μὲ τέτοιο κρῦδ... τὰ γράμματα ὅμως πολὺ εὐμορρα) **Κοκκαβίτη** (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, νὰ μελετᾷς πολὺ καὶ νὰ εἶσαι μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν) **Φιλοσόφου Κερκευρά** (βέβαια, ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς ἐκεῖνο κάμνει ἀρκεῖ ἡ καλὴ καρδιά) **Φιλοσόφου Χαλκιδίδα** (δυστυχῶς αἱ πληροφορίες σου δὲν εἶνε ἐξ ἐκεῖνων αἱ ὅσαι δημοσιεύονται) **Ροδίαν Κρηγῆτιδα** (εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας) **Πίθηκον τοῦ Βορρέου** (δὲν ὑπάρχει πλέον **Μαρίδα τοῦ Φαλῆρου**) **Ἀρθογράφου Ἄρμα** (τὶ κομψὸ γραμματικῶν! θερμὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Μόρωσον, Ἀρσού τῆς Ἐρήμου** (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς ἀλλ' ἢ συζητήσῃς περὶ τοῦ Σήματος ἐξηγητή πρὸ πολλοῦ) **Ἀδελαΐδα Παπαμάργου** (ἐστὶν ἀπλῶς ὅτι ἐγὼ ἐντέλως καλὰ· τί κρῖμα νὰ περῆσῃς τὰς ἐορτὰς εἰς τὸ κρεβάτι!) **Τοῦ** (σοῦ ἀπήνησα, ἀλλὰ κάπως ἀργά, ἐνεκα τῆς συσσωρευμένης ἐπιστολῶν, καὶ ὑποθέτω ὅτι μοῦ ἔγραψες πρὶν ἰδέῃ τὴν ἀπάντησίν μου) **Χαριτωμένη** ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα ὁ ὅποιος ὑπῆρξε φίλος σκεῖς τοῦ μακαρίτου πατέρα σου) **Σμυρναϊκῶν** (αἰωνίως ξεσπαθούμενον) καὶ πᾶς νὰ τοῦ εὐχαριστήσῃς;) **Κορη τῆς Σινάπης** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν) **Ἀροῦζιανή** **Βραδῶν** δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγχαρῆς διὰ τῆς «Διαπλάσεως» (θεοὶ αἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἀνηγγέλησαν διὰ τῆς «Διαπλάσεως».) **Ἀμετάβλητον Καρδία** (βραβεῖον ἐστὶν καὶ μὴ παραπονήσῃς!) **Ἀστέρια τῆς Ἀνατολῆς** (βεβαίως, αὐτὸ θὰ γίνῃ ἐκεῖνα, θὰ λογαριασθῶν μὲ τὸ σημερινόν) **Ἰδανικήν Γλυκύτητα** (ἔχε ἀκόμη ὑπομονήν) **Παν. Γεωργίου** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν κομψὴν κάρταν) **Παλιγγῆν Σερπαντίαν, Λευκανθεμίδα** (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν δεκάτην Τρίτην Κυριακῆν) **Ἀφροδίτη τῶν Μελιδιών, Λευκανθεμίδα** **Ἠλιον** (πῶς, πῶς, τί κρῦδ, ἔστρεμα ποῦ το ἐδιάβαλα μόνον! διὰ τὸ ξεσπάθωμα μὴ ἀπελιπίσῃς· ἔχεις καιρὸν νὰ εὐρῆς ἄλλου.) **Διχρωμὸν Φοξίαν, Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίκου** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράμματα) **Δημήτριον τὸν Φαλῆρα** (καὶ βέβαια πρέπει νὰ γράψῃς καλῶς τὴν ἀδελφὴν σου, ποῦ τὴν ἔχεις μοναχίτην, ἀπ' οὗ ὁ Ἀναίας ἀγῆ-πῶ πολὺ καὶ τὰς δώδεκα!) **Βεργίγιον Πορτομῶν, Ἀφρικανικὸν Ἠλιον** (δὲν βαρύνεσαι νὰ ἐγγράψῃς εἰς περιοδικὸν τὸ ὅποιον ἐκδίδει μαθητῆς;) καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ; καὶ πόσα φύλλα θὰ βγάλῃς, ὅπως διὰ τὰ τέτοια ἓν ἄνδρ' ἔχεις; θὰ πᾶσῃ;) **Γεωργίου Λαοκαράτου** (βραβεῖον ἐστὶν καὶ) **Ὀρτυκίαν Βογιαζίδου** (αἰπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸ εὐχαίμαι καλὰς προόδους) **Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας** (ἢ ὅποια ἤθελε νὰ εἶνε ἐκατομμυριόχου, διὰ νὰ μου κληροδοτήσῃ ἐν μεγάλῳ ποσῶν καὶ νὰ ἐκδίδῃ τὰ φύλλον δωδεκασέλιδον· τί χαρὰ ἂν ἐγίνετο τοιαύτη δωρεὰ ἀπὸ κανένα σιδοπαρὸν πλοῦσιον!) **Δούκα δ'** **Ἀλανσῶν, Ἀδριανῶν Π. Τζώρτζη** (ἢ ὅποια ξεσπάθωσας καὶ μοῦ ἐνέγραψες ἀνευδρόμησαν μιαν Ὁθωμανίδα· ἀπ' οὗ ἡεὺρῃ ἑλληνικά, διὰ τί ὅχι;) **Ζιζάνιον Γυμνασίον**, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου διαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Προθεσμία τῆς ἀναναώσεως καὶ τῆς ἐγγράφης διὰ τὸ ἔτος 1903 μὲ δλα τὰ προνόμια καὶ μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ λαχθῶν πῶν ἄφρων τῆς Διαπλάσεως, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, παρατείνονται μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου ἢ 1.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τῆς 26 καὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου
Ὁ γάτος τῶν ἰσπανικῶν τοῦ ὁσίου δὲν νὰ γράφωται τὰς λέξεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πᾶσι δὲν τῶν γράμματα μᾶς εἰς φακίλους, ὅν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

- 34. **Λεξιγραφος.**
Τὸ πρῶτον, λῦκα, εἰσαι σὺ, Δένδρον τὸ δεύτερόν μου Καὶ χώρα Ἀσιατικὴ Εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Ἡεῖσιον Χαβίδου
- 35. **Συλλαβογράφος.**
Τρεῖς φθόγγοι μουσικῆς Ἄν ἐνθῶν, στὸ τέλος Ἐἰ εὐσυνὴ θὰ ἰδῆς Νάπολιτισσῶν... μέλοι.
Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κενταύρου
- 36. **Στοιχειογράφος.**
Τοῦ πέμπτου τοῦ στοιχείου ἂν ζῶν στερηθῇ. Εἰς μιαν Ἀμαθίαν θὰ μεταμορφωθῇ.
Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Ἡεῖσιον τῶν Ζαλόγγου
- 37. **Τρίγωνος.**
1. — Ζῶν τετράγωνον.
2. — Μέλος τοῦ σώματος.
3. — Στοιχεῖον.
4. — Ἀγωνισμῶν.
5. — Γράμμα.
Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Γεωμετρίας Ἀλβέρτου

38. **ΚΥΘΟΣ.**

- α) ★★★★★ Νάντικαστασθῶν εἰς ὅσπερικοί διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ νυμφωσῶνται, εἰς τὸ
- β) ★★★★★ ★ ἄ τετράγωνον, ἄνω χωρὰ τῆς Ἀσίας, κάτω
- ★ ★★★★★ αἰρετικὸς, δεξιὰ μυθαλογικὸν πρόσωπον, ἀριστερὰ ἑλληνικὴ γῆ
- ★ ★★★★★ εἰς τὸ β' τετράγωνον, ἄνω κράτος, Ἑυρωπαϊκόν, κάτω θῆριον, δεξιὰ ὀρθῶς πολέμαρχος, ἀριστερὰ δένδρον. Εἰς δὲ τὰς διαγωνισμῶν, ἄνω, δεξιὰ ἐπίρρημα, ἀριστερὰ συνδέσμος, κάτω, δεξιὰ ζῶν, ἀριστερὰ πρόβατος.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἄμ. Β. Βαλομίδου

39. **Ἐπιγράψῃ.**

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτω ἐπιγραφῆς:
T N T N T
I O I O O I
E E Y E M P
I Y X H E I
Π O A Σ Ω T
Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Χαλῶν Λαβδίου

40. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**
Πρόθεσις — ἄφρων = Γράμμα.
Ὀνομα γυναικῶς — σύνδεσμος = Σύνδεσμος.
Βασίλευς μυθολογικῶς — φθόγγος = κατὰ φυσικόν.
Ἄφροσιν ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.
Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Ἡεῖσιον Ὁρτυκίαν

41-45. **Μαγικὸν γράμμα μὲ παράγωγα.**
Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμματῶν ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων εἰς ἑνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, παραγόμεναι πᾶσαι ἐν τῇ πρώτῃ; εὐραβησόμεναι:

- ἄστε, ἦλος, ψεύθος, ἄσμος, Τέλεδος
Ἐστὶν ἀπὸ τῶν Ἀφροῦ Γακί
- 46. **Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.**
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζήτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα, τὰ δὲ δαύτερα ὄνομα Δαναΐδας:
1. Νῆσος τῆς Τουρκίας, 2. Νῆσος μυθολογική, 3. Ἀρχαία Βασιλοποιίς, 4. Μέλος τοῦ σώματος, 5. Ἐνσῶμον.
Ἐστὶν ἀπὸ τῶν Ἀφροῦ τοῦ Βασιλῆος
- 47. **Φωνηεντολόγος.**
μ-τ-ν-σ-μ-ρ-ρ-ν-σ-τ-δ
Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Φιλολογίας Ἰάδου
- 48. **Τρίφθοσ ἐν μεταφράσει.**
Ποντικί, μενεξέδες, κρισολογία, ἀπάνω, ἀφίτη.
Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Μαρτίνου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν ἑλλῶν 48 καὶ 49
574. Ἰσομενίαν (Ἰσομεν, εὐ, σ.) — 575. Σομῶ-λα-σοῦδα. — 576. Πατῆρ καὶ υἱός, ἡ θεοὶ καὶ ἀνεψιός.
577. A 578. AHP EPAP
AΠO HP A ἩΡΑ Ἡ ΑΡΑ
AΠO XH P A E Ἡ ΡΑ Ε
AΠO A O N
O X A O S 579-581. 1. Τῆ Ἄγγρα. 2. Θεσσαλονίκη (Θεσσαλῶν ὄνομα.) 3. Ἡ Γένομα (γενεὸς Ἀ.) — 582.

Κατὰς καιρὶν πράγματι. — 583-584. 1. Φθόνος, φόρος, ὄνος, ὄσος, ἴσος, ἰσός. 2. Ἰππος, λίπος, λίθος, λάθος, λάκκος, λάκος. — 585. ΜΗΑΕΝ ΠΑΓΑΝ (Ἰσῶν, Ἀνθῶν, Ἀρχιδάμος, μῆν, μίνος, Ἐκᾶθη, Γουίλιας, Πρίδμος, Ζήνων.) — 586. Ὅς εὐστοχῆ; μάταια μὴ μέγα φρονεῖ.

587. Σάτυρος (σά, Τύρος) — 588. Μαία-αἰμα. — 589. Πάλλας, Παλλὰς. — 590. Κίρκος, Κίρκη.

591. ΚΥΔΩΝΟΣ 592. Ἀρχὴ τὸ ἦμισον τοῦ παντός. — 593. ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ Κρεῖττον εἰς κόρα καὶ εἰς κόλακα; ἐμπει- ΠΑΚΥΔΩΣ σῶν. — 594. Τῇ ἀνατολῇ ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ λαγῇ διὰ τοῦ Ρ: ΛΙΓΑΡΟΥΝΑΣ ρα, Ἰρις, Πύρ, Ἀσπρ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις Ἰανουάριος, διὰ τὸ τοῦ ἀνευδρόμητος μᾶς λατρεῖ μῶνον. Ἐλάσματος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λαγῶταροι τῶν 10 κληρονομαῖαι εἰς τὸν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχῶθεν. — Ἀντώνιος Νεφέρι-της, Πάτρας. (Γ-5)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδῶν, ὅσοι δὲν δύνανται νὰ σταλέωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶ καθηγητὴν κ. Ἀναστασίου Ν. Μάλταν, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς ἀναδεχόμενα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικῶ κατ' ἄπασαν τὴν Ρωσίαν. Περὶ τῶ αὐτοῦ κ. Ἀντιπροσώπου ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ἀσθεστάτου πλέως τῆς Ρωσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς.